

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Jeky Emese ügyvéd által képviselt „fa” felperesnek a dr. Bánfy András jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2007. október 30-án kelt 16.K.33.998/2006/11. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott és a Kfv.3. sorszám alatt indokolt felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 16.K.33.998/2006/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság felszámolási és végelszámolási főosztálya bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett a felperesnél. Ennek eredményeként a megismételt eljárásban a felperes terhére 43.382.000 Ft adókülönbözetet, javára 40.050.000 Ft adókülönbözetet állapított meg. A 3.332.000 Ft adóhiány után 1.166.000 Ft adóbírság és 1.748.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte a felperest. A revízió megállapította, hogy a ... Bt. (továbbiakban Bt.) által kibocsátott 286818 szám alatti számlában foglalt munkavállalókkal kapcsolatos költségek átvállalására hivatkozással kibocsátott 173.528.180 Ft-hoz tartozó általános forgalmi adó visszaigénylése a felperes részéről nem volt jogszerű.

Az alperes 8429885494 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperes és a Bt. között 2000. február 28-án kötött és 2002. május 15-én záradékolt szerződés ellenére a felperes dolgozói nem kerültek át a Bt. állományába. Így a számlában foglalt munkavállalókhöz kapcsolódó

gazdasági esemény nem a számlakibocsátó és a felperes között ment végbe, az hiteltelen.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát kérte azzal, hogy az adásvételi szerződés teljes egészében teljesült, a Bt. a dolgozók jogfolytonos jogutódlással történő foglalkoztatási kötelezettségének teljesítési segéd útján eleget tett. A Bt. a tulajdonosi érdekeltségi körébe tartozó szakmai cégek útján teljesítette ezt a szerződésbeli kötelezettségét.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a 2000. február 28-án kelt megállapodás ténylegesen három szerződést tartalmaz. Ennek egyike, hogy a Bt. a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban Mt.) 85/A. § alapján a munkáltató személyében bekövetkező jogutódlás címén jogfolytonosan átvállalta az eladó (felperes) állományában lévő valamennyi munkavállalót azzal, hogy az eladó munkavállalói 2000. március 1. napjától a vevő állományába kerülnek. Vállalta, hogy a dolgozókat változatlanul a jelenlegi szakmai cégek útján az általa megkötendő új szerződésekkel foglalkoztatja tovább.

A Bt-nél lefolytatott kapcsolódó vizsgálat azonban azt bizonyította, hogy egyetlen dolgozó sem került át a Bt-hez munkajogi jogutódlással. A felperesi cég ingatlanait bérlő cégek állományába kerültek át a dolgozók 2000. március 1-jével. A felperes által hivatkozott szerződés értelmében a felek az Mt. 209. § (2) bekezdésére figyelemmel állapodtak meg, azonban a vevő állományába munkavállalók nem kerültek át. Ezzel kapcsolatban a Bt. 2000 évben nem számolt el bérköltséget. A Bt. 2002. május 18-án azzal az öt céggel kötött megállapodást, akiknek az állományába kerültek ténylegesen a felperesi cég dolgozói.

Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 32. § (1) bekezdés a) pontja, 35. § (1) bekezdése, 43. § (4) bekezdésére utalással az első fokú bíróság megállapította, hogy ezen meg nem történt gazdasági eseményre alapítottan a kiállított számla alapján a felperes nem volt jogosult általános forgalmi adó visszatérítésére. A számlában feltüntetett gazdasági esemény ténylegesen nem a számlakibocsátó és a felperes között jött létre, így az nem tekinthető hiteles bizonylatnak. A tanúmeghallgatások az okirati bizonyítékok egybevetése alapján sem igazolt és bizonyított az a felperesi hivatkozás, hogy a számla tartalmában foglaltak teljesítését teljesítési segédek útján valósította meg.

Az első fokú bíróság alaptalannak minősítette a felperesnek az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 130. §-ára való hivatkozását. E körben megállapította, hogy a Bt-

nél lefolytatott ellenőrzések a perbeli ügylethez kapcsolódó tényállást nem rögzítettek, arra alapított adóhatósági megállapítások nem szerepeltek. Az Áfa tv. 40. § (6) bekezdésére figyelemmel a Bt. a perbeli számlában írt áfát önmagában a számla kibocsátása miatt köteles volt bevallásában befizetendő adóként szerepeltetni.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Kérte annak hatályon kívül helyezését azzal, hogy megsértette az Art. 1. § (7) bekezdését, az Áfa tv. 32. § (2) bekezdését, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 166. §-át és a Ptk. 286. §-át. A per alapját képező szerződést nem megfelelően minősítette, az Mt. alapján történő jogutódlással megvalósuló dolgozói átvállalás megtörtént teljesítési segéd, alvállalkozó igénybevételeivel. Így a számla valós gazdasági eseményről került kibocsátásra.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Jelen adóügyben az adóhatóságnak és a közigazgatási bíróságoknak is elsődlegesen az Áfa tv., az Art., illetve az Sztv. rendelkezéseit kellett figyelembe venni. A Legfelsőbb Bíróság folyamatosan, elvi élel fejtette ki azon álláspontját, hogy az általános forgalmi adó visszaigénylésére csak a számla tartalmi és formai megfelelése, hitelessége alapján van lehetőség. A tartalmi vizsgálat körébe tartozik annak eldöntése, hogy a számla szerinti gazdasági esemény ténylegesen a számlákban szereplő felek között és a számlában lévő tartalommal ment-e teljesezésbe.

A jelen közigazgatási perben vitatott számla mögöttes gazdasági eseménye a felperes és a Bt. között 2002. május 28-án megkötött, három elkülöníthető gazdasági eseményt is magába foglaló szerződés volt. Ebből az a megállapodás bír perbeli relevanciával, hogy a felek miképpen állapodtak meg a felperesi munkavállalók jogfolytonos jogutódlással történő foglalkoztatási kötelezettségéről. E körben a szerződés egyértelműen arról rendelkezik, hogy a munkavállalók 2000. március 1. napjától a vevő, azaz a Bt. állományába kerülnek át. Erre azonban nem került sor, a munkavállalók nem kerültek át a Bt. állományába, így a számlában feltüntetett gazdasági esemény ténylegesen nem a számlában szereplő felek között ment teljesezésbe. A munkavállalók ténylegesen a felperes ingatlanait korábban bérlő és a dolgozókat foglalkoztató öt cég állományába kerültek át, akik saját dolgozóként alkalmazták őket. Ebből következően a szerződés szerinti teljesítés nem történ meg, a felperes dolgozói nem kerültek a Bt.-vel munkaviszonyba. Így az erről kiállított számlát sem lehet hiteles számlának tekinteni.

A szerződésben a Bt. nem azt vállalta, hogy valamilyen módon biztosítja a felperesi dolgozók további foglalkoztatását, hanem kifejezetten azt vállalta, hogy saját dolgozói állományába kerülnek át, ami nem valósult meg.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett az első fokú bíróságnak az Art. 130. §-ával kapcsolatban kifejtett jogi álláspontjával is, hiszen a vitatott szerződés nem volt tárgya a Bt-nél lefolytatott vizsgálatnak. Az Áfa tv. külön szabályt állapít meg az áfa-fizetési kötelezettség tekintetében, illetve az áfa levonhatóságával kapcsolatban. Az áfa-fizetési kötelezettséget a Bt. részéről az Áfa tv. 40. § (6) bekezdése alapján már önmagában a számla kiállítása is megalapozta.

A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt maximum felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2009. január 22.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**